

Корчинський Роман «Вірші на космічну тематику»
гурток «Юні МАНівці», керівник **Моспан Надія Миколаївна**,
Новоушицький БДТ, Кам'янець-Подільського р-ну Хмельницької обл.

Чумацький шлях

Чумацький шлях із півночі на південь
Розсипав зорі – мільярдів сотні,
Живуть собі у небі в свято й будень,
І мерехтять, щасливі й безтурботні.

Чумацький шлях, Молочний чи Галактика, -
Від цього не змінити його суть...
Для нас це може є романтика,
Як чумаки із Криму сіль везуть.

Важку дорогу сіллю посипали,
Щоб не блукати у наступній раз,
І що Господь, і не гадали,
На небо виніс їм дороговказ.

Чому Молочний? Бо Гера, богиня,
Годуючи Геракла молоком,
Його розлила і дорога срібно-синя
Враз побіліла й стала зоряним вінком.

Чумацький шлях не звать Божа дорога,
Бо в колісниці золотий Ілля-пророк
Іде по ній й метає стріли – засторога
Для Божих ворогів – із блискавок.

І кажуть ще, що шлях оцей зірковий –
Для людських душ дорога в небеса,
Для грішних – в пекло, до раю – веселкова
Для праведних дорога ця – краса.

По шляху цьому у далекий вирій
Летять птахи, а навесні – назад.
І ми радієм їхній пісні щирій,
Коли вертаються в весняний сад.

Про шлях Чумацький є легенди й інші...
А ми милуємось зірками уночі,
І мріємо, й про них складаєм вірші,
І вірим – там від щастя сховані ключі.

Звернення

Привіт, інопланетний друже!
В яких живеш світах космічних,
Гуляєш де в просторах вічних,
Який ти є? – цікаво дуже.
Зустрітись хочу я с тобою,
У Всесвіті ми ж всі – родина,
Ти – гуманоїд, я – людина...
Душа моя не знає спокою.
Прилинь з небес, побудь зі мною,
Підем удвох в луки квітучі,
В сади весняні, ой! – пахучі, -
Красою похвалюсь земною.
А ти розкажеш, мо' й покажеш,
Чи є у вас там річка й море,
Чи є, як в нас, красиві гори,
Чи у траву високу ляжеш?
З тобою ввись злетіти хочу,
Візьми мене з собою, друже,
Не назавжди, бо небайдуже
Мені, як листячко шепоче,
Як в'ється споришева стежка
І як співають птахи дзвінко...
Ти лиш відкрий таїн сторінки,
Я буду вдячний! Це ж неважко?

Серпневий зорепад

Серпневий зорепад!... Летять зірки із неба,
Лишаючи на мить яскравий слід.
Мені їх жаль. Чи справді це так треба?
Чи покида душа чиясь цей світ?

Так кажуть люди... І чому лише у серпні
Так часто бачимо ми їх політ?
Чиїсь завершуються муки всі нестерпні,
Чи просто зупинився струмінь літ?

Чи може це красиво так, що в кінці літа,
Як восени яскравий листопад,
Обрушує наш Всесвіт зорі-квіти,
Нам посила чарівний зорепад!?

О, скільки тасмниць!... Та все ж мені здається,
Що кожен з нас – маленька зірка ТАМ,
Життя-промінчик мерехтливим світлом ллється,
Даруючи тепло своє світам.

Чийсь зірки яскраві, інші – ледь помітні,
Бо так і є між нами, між людьми –
Хтось для усіх живе, до всіх привітний,
Хтось – лиш для себе під покровом тьми.

То ж вірю я, що їх слабенькі душі,
Серпневим сонцем спалені впопад,
Летять у Всесвіт, як з дерев зогнили груші,
Й дарують нам серпневий зорепад.

Романтик

Роман я, і, звісно, романтик,
Бо мрію я щиро й завжди
Летить до далеких галактик,
Пізнати космічні світи.

Ось іду по червоному Марсу,
Й марсіянка – назустріч мені,
І під звуки чарівного вальсу
Я дарую їй квіти земні.

Ну, а далі – разом політаєм
У безмежному Всесвіті ми,
На планети усі завітаєм, -
Нас космос огорне крильми.

Подорож у Космосі

Космічні зоряні світи
Сміються нам із висоти,
Підморбують, до себе кличуть.
Там журавлі в небі курличуть
І гублять у просторі пір'я.
Там сяють весело сузір'я.
На Лева там полнеє Оріон,
Свій хвіст загнув там Скорпіон.
Ведмедиця велика і мала

Яскравим сяйвом у ночі пала.
Чумацький шлях розсипав зорі, -
Гуляють вільно на просторі.
Пливуть у небі Риби й Рак –
Зібрав їх в коло Зодіак,
Танцює Діва там і Козеріг,
Стрілець верта з дальніх доріг...
Люблю блукати я у просторах космічних,
Незвіданих, цікавих, вічних.

Зірка-мрія

Вечірнє небо зорями багате,
Їх там мільйони, не злічити всіх.
Одну я прошу: «Залети до мене в хату»,
Та лине з неба лиш веселий сміх.
Підморгує до мене і сміється
Яскрава зірка у нічному просторі,
І в унісон із нею серце б'ється,
І думки линуць, немов хвилі в морі.
Ця зіронька – надія й сподівання,
Весь час до неї верну погляд мій,
Лиш їй розкажую свої бажання
І жду польоту – здійснення всіх мрій.
Бо ж люди кажуть, коли зірка пада,
То для бажань відкриті небеса.
І хоч це, може, і не зовсім правда –
Так хочеться повірити в чудеса.